

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **X**, zastoupena Mgr. Hanou Havelkovou, advokátkou se sídlem Jaltská 7, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2023, č. j. 77 A 39/2022-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2023, č. j. 77 A 39/2022-48, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2022, č. j. MV-70293-4/SO-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Hany Havelkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 5. 2022, č. j. MV-70293-4/SO-2022, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo“) ze dne 25. 2. 2022, č. j. OAM-12534-25/TP-2021. Tímto rozhodnutím ministerstvo podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu. Podle správních orgánů žalobkyně uvedla ve své výpovědi nepravdivé skutečnosti ohledně svých příjmů.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně neuvedla při výslechu dne 11. 10. 2021 pravdivé informace. K dotazu ministerstva potvrdila, že od ledna 2019 dostávala každý měsíc přibližně 13 000 Kč čistého měsíčně, a tuto odměnu pobírala i v době covidu. Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary (dále též „OSSZ“) ze dne 26. 7. 2021 však vyplývá, že společnost B. s. r. o., v níž je žalobkyně jednatelkou a má pobírat odměnu 15 000 Kč hrubého měsíčně, vykazovala od dubna 2020 do března 2021, kdy byla žalobkyně jediným registrovaným pojištěncem, nulový vyměřovací základ. Vysvětlení žalobkyně, že v rozhodné době obdržela společnost kompenzační bonusy, a proto nemusela nic odvádět, je pak v rozporu s dalším vyjádřením OSSZ. Nadto tvrzenému příjmu neodpovídá ani výkaz zisku a ztráty společnosti ke dni 31. 12. 2020, podle něhož činily mzdové náklady v daném roce pouze 87 000 Kč. Dle krajského soudu nelze uvedené nepravdivé informace o výši měsíčního příjmu přičítat neorientaci žalobkyně ve finančních otázkách. Lze si těžko představit, že by žalobkyni uniklo, že po dobu jednoho roku neobdržela pravidelně se opakující odměnu za výkon funkce jednatelky, zvláště když z ničeho nevyplývá, že by měla v uvedeném období více příjmů. K tomu krajský soud poukázal na § 70 odst. 2 písm. d) a § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle nichž je jedním z předpokladů pro vyhovění žádosti prokázání příjmů v požadované výši a pravidelnosti. Informace o nich podaná žalobkyní tak měla nepochybně relevanci k předmětu řízení a jednoznačně mohla ovlivnit rozhodnutí správních orgánů. Ty tudíž správně aplikovaly § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

III.

[3] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). V ní podrobně popsala průběh dosavadního řízení a namítla, že § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců byl v jejím případě aplikován nesprávně. Shrnula doklady, které ke své žádosti doložila. Z nich podle ní plyne, že řádně doložila zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, které tvoří pravidelná odměna z titulu výkonu funkce jednatelky a nájemné z pronájmu bytu v Sokolově. Otázky položené při výslechu dne 11. 10. 2021 se však netýkaly jejích příjmů, nýbrž příjmů společnosti B. s. r. o. a jejích odvodů. Účetnictví a daňovou agendu uvedené společnosti nicméně zpracovává externí firma, pročť stěžovatelka odpověděla nesprávně na položené dotazy. Podle stěžovatelky krajský soud ve svém hodnocení pominul, že dotaz týkající se kompenzačního bonusu byl položen nejasně a směšoval dva subjekty – stěžovatelku a společnost B. s. r. o. Stěžovatelka odpověděla, že kompenzační bonus obdržela, což je pravda. Stalo se tak nicméně ve vztahu k ní jako fyzické osobě. Informace, které podala ohledně obdržených příjmů v předmětném období, včetně doby covidu, byly tedy pravdivé. Nevyvrací je ani sdělení OSSZ, které se týkalo výhradně společnosti, nikoliv příjmů stěžovatelky. Krom toho je údaj o výši vyměřovacího základu společnosti účetního charakteru a nevypovídá nic o výplatě stěžovatelky. Uvedení nepravdivých informací ze strany stěžovatelky tak nedosahovalo intenzity úmyslného odepření součinnosti a zároveň se tyto informace netýkaly rozhodné skutečnosti, jíž jsou ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců příjmy stěžovatelky, nikoliv společnosti. Ty nadto tvoří rovněž doložené nájemné, což krajský soud přehlédl.

pokračování

[4] Stěžovatelka dále shrnula výši své odměny v období od ledna 2019 do února 2024 a výši kompenzačního bonusu přijatého v roce 2020. Upřesnila, že v období od dubna 2020 do března 2021 rozhodla s ohledem na pokles odbytu šumivého vína z důvodu vládních omezení o snížení své odměny ve společnosti B. s. r. o. na částku, která nezakládá účast na důchodovém pojištění, protože byla odhlášena u OSSZ a odváděla pouze pojistné na zdravotní pojištění. Současně předložila výpočet mzdových nákladů společnosti B. s. r. o. v roce 2020. Dodala, že správní orgány nezohlednily rozdíl mezi vyměřovacím základem zaměstnavatele a zaměstnance, což vedlo k chybně položeným otázkám a následně k chybným odpovědím. Výsledné rozhodnutí tak neodpovídá okolnostem jejího případu a nenaplnuje smysl a účel užitého § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pro jehož aplikaci nebyly splněny podmínky. K pochybení došlo také proto, že celému výsledku nebyl přítomen tlumočník a že ministerstvo odmítlo provést doplňující výslech stěžovatelky, při němž mohla zjištěné pochybnosti vysvětlit.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na rozsudek krajského soudu, s nímž se plně ztotožňuje. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] V projednávaném případě ministerstvo zamítlo žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dle něž *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti*. Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány rozhodly o aplikaci citovaného ustanovení na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[10] Nejvyšší správní soud souhlasí s východiskem krajského soudu, že § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nedopadá na každou situaci, kdy cizinec ve své výpovědi uvede jakoukoliv informaci, která objektivně neodpovídá skutečnosti. Účelem výsledku účastníka řízení je podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejedná se přitom primárně o prostředek pro sdělování rozhodujících skutečností či vyjadřování se k provedeným důkazům, ale o důkazní prostředek, který slouží k odstranění pochybností a rozporů týkajících se skutkového stavu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, a ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Z logiky věci se musí jednat o takové skutkové okolnosti, které jsou rozhodné z hlediska předmětu řízení. V případě žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je tedy účelem účastnického výsledku vyjasnění skutkových okolností rozhodných pro posouzení, zda cizinec splnil zákonem stanovené podmínky a povinnosti pro vydání povolení, případně zda nenastala okolnost, která by vydání tohoto

povolení vylučovala. Uvedení nepravdy se tudíž musí týkat takové skutkové okolnosti, která má potenciál ovlivnit osud žádosti cizince. Ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců proto dopadá na situace, kdy cizinec uvede ve své výpovědi nepravdivé informace týkající se skutkové okolnosti, která je podstatná pro posouzení jeho žádosti, a vytváří tak zdání, že je splněn příslušný předpoklad či podmínka stanovené pro vydání povolení k trvalému pobytu.

[11] Výše pravidelného měsíčního příjmu cizince je přitom nepochybně jednou z podstatných skutkových okolností pro posouzení jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Jedním z předpokladů pro vyhovění této žádosti je totiž, jak správně uvedl krajský soud, prokázání příjmů v požadované výši a pravidelnosti. Podle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit rovněž doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Tím se podle § 71 odst. 1 téhož zákona rozumí *doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim^{9d)} cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem^{9e)} nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. (...) Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.*

[12] Zbývá tak posoudit, zda bylo v posuzované věci spolehlivě zjištěno, že stěžovatelka uvedla při výslechu dne 11. 10. 2021 ohledně výše svého pravidelného měsíčního příjmu nepravdivé skutečnosti.

[13] Stěžovatelka po celou dobu řízení rozporuje aplikaci § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Její argumentaci lze shrnout následovně. Namítá, že splnila podmínku dostatečného příjmu (je finančně nezávislá), se správním orgánem řádně spolupracovala a pouze se při výslechu dne 11. 10. 2021 zmýlila při uvedení některých aspektů týkajících se pobírání odměny za výkon funkce jednatelky, konkrétně pobírání kompenzačního bonusu v době covidu a souvisejících odvodů. To však podle ní nelze považovat za uvedení nepravdivých skutečností za situace, kdy prokázala přehled o fungování společnosti, svou roli v ní, jakož i to, že finanční a účetní agendu delegovala na třetí osobu, neboť se v těchto záležitostech dostatečně neorientuje. Nepravdivou skutečnost neuvedla úmyslně a nadto se ani netýká předmětu řízení, respektive není pro posouzení její žádosti relevantní. Pokud by ministerstvo přistoupilo k doplnění výslechu, mohla vzniklé pochybnosti uvést na pravou míru. V kasační stížnosti pak stěžovatelka upřesňuje svou argumentaci v tom směru, že kompenzační bonus čerpala sice jako jednatelka společnosti B. s. r. o., avšak přímo jako fyzická osoba.

[14] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že zjištění učiněná ministerstvem ve světle její argumentace nepostačují pro aplikaci § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Závěry správních orgánů tak nemají oporu ve spise.

pokračování

[15] Stěžovatelka ke své žádosti doložila mimo jiné smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 1. 1. 2019 uzavřenou se společností B. s. r. o., zápis z jednání valné hromady uvedené společnosti, jímž byla schválena její měsíční odměna a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce duben až červen 2021, které vystavila účetní společnosti. Z těchto dokumentů se podává, že stěžovatelka od společnosti pobírá měsíční odměnu ve výši 15 000 Kč hrubého. Při ověřování těchto údajů se ministerstvo obrátilo na OSSZ a žádalo o informace stran přihlášení stěžovatelky a společnosti B. s. r. o. k pojistnému na sociální zabezpečení a výše vyměřovacího základu zaměstnavatele za období od ledna 2019 do současnosti. Ve sdělení ze dne 26. 7. 2021 OSSZ mimo jiné uvedla, že stěžovatelka byla přihlášena k sociálnímu pojištění u zaměstnavatele B. s. r. o. v období od 1. 1. 2019 do 31. 3. 2020 a dále pak od 30. 4. 2021 dosud s tím, že v období duben 2020 až březen 2021 činila výše vyměřovacího základu společnosti 0 Kč. Následně ministerstvo provedlo dne 11. 10. 2021 výslech stěžovatelky, při němž jí kladlo dotazy stran činnosti společnosti B. s. r. o., jejích výsledků a práce stěžovatelky pro ni. Krom jiného kladlo ministerstvo dotazy k činnosti společnosti v „době covidu“. Stěžovatelka vypověděla, že v této době poklesly prodeje šumivého vína a prodej kosmetiky byl ukončen. Ke své odměně uvedla, že činí asi 13 000 Kč čistého měsíčně a pobírala ji i v době covidu. Ministerstvo ji konfrontovalo s obsahem sdělení OSSZ a žádalo její vyjádření k vyměřovacímu základu v období duben 2020 až březen 2021. K tomu stěžovatelka uvedla: *„V uvedeném období jsme dostávali kompenzační bonusy a nemuseli jsme nic odvádět.“* Žádné další otázky stran pobírání kompenzačního bonusu ministerstvo stěžovatelce nepoložilo. Následně stěžovatelka doložila potvrzení o existenci smluvního vztahu s účetní firmou a o výplatě odměny za období duben až srpen 2021. Ministerstvo se poté obrátilo opět na OSSZ s dotazem, v jakém období byly společnosti B. s. r. o. odpuštěny platby pojistného za zaměstnance z titulu kompenzačních bonusů a zda měla být stěžovatelka přihlášena k platbám na pojistné, ač za ni nebylo odváděno. OSSZ reagovala sdělením ze dne 17. 12. 2021, v němž ke kompenzačnímu bonusu toliko uvedla, že: *„Kompenzační bonusy za 6–8/2020 nemohly být uplatněny z důvodu odhlášení zaměstnavatele k 31. 3. 2020.“* Ministerstvo následně vyzvalo stěžovatelku k seznámení s podklady rozhodnutí. Po seznámení stěžovatelka předložila vyjádření, v němž uvedla, že ke dni podání žádosti i vydání rozhodnutí splňuje podmínku pravidelného příjmu. Případné pochybnosti týkající se období covidu označila za irelevantní pro rozhodnutí a navrhla doplnění výslechu, při kterém by případné přetrvávající pochybnosti rozptýlila.

[16] Ministerstvo již žádné další dokazování neprovedlo a vydalo rozhodnutí se závěrem, že stěžovatelka při své výpovědi dne 11. 10. 2021 uvedla nepravdivé skutečnosti ohledně výše odměny za výkon funkce jednatele. Konkrétně poukázalo na její tvrzení, že pravidelnou měsíční odměnu od společnosti B. s. r. o. pobírala i v době covidu, přičemž využila kompenzační bonusy a nemusela odvádět pojistné na sociální zabezpečení. Toto tvrzení vyhodnotilo jako nepravdivé, neboť je podle něj vyvrácí obsah sdělení OSSZ a výkazu zisku a ztrát společnosti B. s. r. o. za rok 2020. Ministerstvo proto v prvostupňovém rozhodnutí konstatovalo, že ze sdělení OSSZ vyplývá, že *„žadatelka, resp. její firma kompenzační bonusy nemohla uplatnit, protože žadatelka byla ke dni 31. 03. 2020 z pojistného vztahu odhlášena, a to až do 03/2021.“* Současně poukázalo na to, že společnost B. s. r. o. deklarovala ve výkazu zisku a ztrát za rok 2020 mzdové náklady v celkové výši 87 tis. Kč. Kdyby stěžovatelka skutečně pobírala tvrzenou odměnu cca. 13 000 Kč čistého měsíčně, činily by mzdové náklady nejméně 156 000 Kč. Tyto nadto mají dle tvrzení stěžovatelky zahrnovat rovněž odměnu jejího syna za výkon funkce jednatele.

[17] Podle Nejvyššího správního soudu nebylo možné na základě obsahu spisového materiálu učinit popsání závěr. Je pravdou, že stěžovatelka k dotazu stran výplaty odměny v době covidu uvedla poněkud zavádějící informace, když přičítala pobírání kompenzačního bonusu jak sobě, tak společnosti a nadto se nejasně vyjadřovala i k samotné odvodové povinnosti. Nelze však tvrdit, že by obsah sdělení OSSZ ze dne 17. 12. 2021 vyvracel její tvrzení, že v době covidu skutečně obdržela namísto odměny kompenzační bonus, jak zkratkovitě učinilo ministerstvo. Sdělení OSSZ se k této otázce totiž v podstatě vůbec nevyjadřuje. Toliko poněkud nesrozumitelně uvádí, že z důvodu odhlášení z pojistného vztahu nemohly být kompenzační bonusy „uplatněny“. Již prostým nahlédnutím do zákona č. 159/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti s krizovými opatřeními v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2, lze přitom zjistit jednak to, že tzv. kompenzační bonusy vyplácely finanční úřady (§ 6) a dále, že při splnění podmínek stanovených zákonem měla nárok na kompenzační bonus pouze fyzická osoba, která je společníkem společnosti s ručením omezeným (§ 2a ve znění účinném od 3. 6. 2020). Není tak jasné, jakých „kompenzačních bonusů“ se vlastně sdělení OSSZ týkalo, a zda se vůbec jedná o kompetentní autoritu k podání informací k prověřované skutečnosti, jíž je vyjádření stěžovatelky, že pobírala v době covidu kompenzační bonus. Ostatně již dotaz ministerstva směřující k otázce odpuštění plateb pojistného je vzhledem k předmětu prověřované skutečnosti poněkud těžko srozumitelný.

[18] Na podkladě sdělení OSSZ, a to ani ve spojení s obsahem výkazu zisků a ztrát společnosti B. s. r. o. za rok 2020, tak nebylo dost dobře možné učinit spolehlivý závěr, že je tvrzení stěžovatelky o této skutečnosti (pobírání kompenzačního bonusu namísto odměny za výkon funkce jednatelky v době covidu) nepravdivé. Tato skutečnost fakticky nebyla zjišťována. Pokud však mělo ministerstvo pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatelky o jejích příjmech v souvislosti s výkonem funkce jednatelky, bylo namíste doplnit dokazování o takové důkazy, které by byly v tomto směru skutečně relevantní a průkazné, a to případně i za využití povinnosti součinnosti stěžovatelky podle § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců. Ostatně sama stěžovatelka nabízela ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, že se podrobí v případě potřeby doplnění výsledku a rozptýlí případné přetrvávající pochybnosti ohledně jejích příjmů v minulosti.

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemá oporu ve spise. Pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Jelikož by krajský soud v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady spočívající v tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl. Proto podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaná v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tedy řádně zjistí skutkové okolnosti relevantní pro rozhodnutí o žádosti stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu.

pokračování

[20] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalované, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost). Dále se jedná o částku připadající na zastoupení stěžovatelky advokáty, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupci stěžovatelky učinili ve věci čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu (podání žaloby, podání kasační stížnosti) a účast na jednání před krajským soudem dne 29. 11. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkové náklady na právní zastoupení stěžovatelky tedy činí částku 13 600 Kč. Protože zmocněnci jsou plátcí daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 2 856 Kč odpovídající dani ve výši 21 %. Celkem tedy náklady řízení činí 24 456 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit stěžovatelce tuto částku k rukám její advokátky Mgr. Hany Havelkové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu